

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 lipca 2015 roku, wydanym w sprawie z powództwa zarządcy nieruchomości S. S. o odszkodowanie od Gminy Ł. za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym do niego z mocy wyroku eksmisyjnego, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził w punkcie pierwszym od pozwanej Gminy M. Ł. na rzecz powoda S. S. – zarządcy sądowego nieruchomości przy ul. (...) w Ł. kwotę 1.709,39 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty – z zastrzeżeniem, że pozwana Gmina M. Ł. odpowiada in solidum z E. R. i S. R., których odpowiedzialność wynika z prawomocnego nakazu zapłaty w sprawie I Nc 858/14 wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, co oznacza, że zapłata jednego z pozwanych zwalnia z zapłaty drugiego z pozwanych do wysokości zapłaconej kwoty, w punkcie drugim umorzył powództwo co do kwoty 402,73 złotych oraz w punkcie trzecim oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy stwierdził, iż powództwo okazało się zasadne, ale jedynie częściowo, gdyż powód domagał się zasądzenia odszkodowania od Gminy od dnia 1 lipca 2011 r., zaś jego żądanie stało się usprawiedliwione dopiero od dnia 20 września 2013 r., czyli dnia następnego po doręczeniu pozwanej wezwania do przedłożenia oferty najmu lokalu socjalnego.

Sąd podkreślił, że takie stanowisko wynika z przyjęcia tezy, że niedostarczenie lokalu socjalnego w ciągu kilku tygodni i jeszcze przed właściwym wnioskiem osoby zainteresowanej, tj. właściciela bezumownie zajmowanego lokalu, co do którego zapadł wyrok eksmisyjny nie czyni działania Gminy bezprawnym. Dopiero bezczynność po złożeniu wezwania do przedłożenia oferty lokalu socjalnego stanowi zachowanie bezprawne. Sąd podzielił w tym zakresie pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu z dnia 3.04.2012 r., sygn. I ACa 250/12, opubl. www.orzeczenia.ms.gov.pl.

Apelację od powyższego wyroku w zakresie punktu 3 złożył powód S. S., wskazując, że dotyczy ona oddalenia żądania zasądzenia kwoty 7.212,72 zł tytułem odszkodowania. Kwota ta wynika z różnicy pomiędzy pierwotnie dochodzonym roszczeniem kwoty 9.639,71 złotych a kwotą 402,73 złotych, co do której powód cofnął powództwo, a Sąd w tym zakresie umorzył postępowanie, a także kwotą 314,87 złotych, która stanowiła nieudowodnioną przed Sądem pierwszej instancji kwotę wydatków powoda oraz kwotą 1.079,39 złotych, którą Sąd zasądził w zaskarżonym wyroku. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie naruszenie:

a) art. 14 ust. 1 i art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy i zmianie kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że w stanie faktycznym ustalonym w sprawie termin początkowy naliczania odszkodowania na rzecz właściciela w związku z niedostarczeniem przez Miasto Ł. lokalu socjalnego nie jest tożsamy z momentem uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego, zawierającego uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego przez osoby eksmitowane,

b) art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez odmowę naprawienia szkody za cały żądany okres, tj. od dnia 1.06.2011 r. do dnia 31.05.2014 r. w związku z niedostarczeniem eksmitowanym przez Miasto Ł. lokalu socjalnego w stanie faktycznym ustalonym w sprawie.

Nadto skarżący zarzucił rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy w postaci:

naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a w szczególności pominięcie okoliczności, iż w dacie wydania wyroku eksmisyjnego, tj. w dniu 30 lipca 2009 r., powodem był zarządca nieruchomości położonej w Ł. przy al. (...), czyli pozwany – Miasto Ł..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 3 i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 7.212,72 złotych wraz z ustawowymi odsetkami licznymi od dnia 17 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że pozwana Gmina Ł. odpowiada in solidum z E. R. i S. R., których odpowiedzialność wynika z prawomocnego nakazu zapłaty w sprawie I Nc 858/14 wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, co oznacza, że zapłata jednego z pozwanych zwalnia z zapłaty drugiego z pozwanych do wysokości zapłaconej kwoty. Skarżący wniósł także o zasądzenie od pozwanego Miasta Ł. na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od pozwanego – Miasta Ł. na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda S. S., działającego jako zarządca sądowy nieruchomości położonej w Ł., przy ul. (...), okazała się zasadna.

Skarżący podniósł zarzut wadliwego zastosowania art. 14 ust. 1 i art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21.06.2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie Gminy i zmianie kodeksu cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 r. (Dz.U. Nr 71, poz. 733, tekst jednolity z dnia 7 lutego 2005 r., Dz.U. Nr 31, poz. 266, tekst jednolity z dnia 6 grudnia 2013 r., Dz.U. z 2014 r. poz. 150), dalej ustawa o ochronie praw lokatorów i art. 417 § 1 k.c. wskutek przyjęcia przez Sąd Rejonowy jako daty wymagalności obowiązku pozwanej daty następującej po dniu wezwania Gminy do złożenia oferty najmu lokalu socjalnego, tj. od dnia 20.09.2013 r.

Skarżący podniósł w apelacji także zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. wobec pominięcia przez Sąd Rejonowy okoliczności, że powodem w sprawie o eksmisję, a zatem także w dacie wydania wyroku eksmisyjnego był pozwany – Miasto Ł..

Zarzuty apelacyjne sprowadzały się zatem do wyjaśnienia kwestii, od jakiego momentu należy liczyć termin niewykonania ciężącego na Gminie obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobom, które są do niego uprawnione na mocy wyroku eksmisyjnego, tj. czy, tak jak to przyjmuje skarżący - od chwili wydania prawomocnego wyroku, czy też - jak przyjęto w zaskarżonym skargą wyroku - w terminie późniejszym, uwzględniającym konieczność zawiadomienia Gminy przez dłużnika uprawnionego do otrzymania lokalu socjalnego albo wierzyciela uprawnionego do żądania wydania lokalu mieszkalnego o konieczności zapewnienia lokalu socjalnego osobom do tego uprawnionym oraz z uwzględnieniem konieczności podjęcia pewnych czynności organizacyjnych Gminy przed złożeniem oferty osobom uprawnionym do dostarczenia lokalu socjalnego.

Obie koncepcje dotyczące wskazania daty wymagalności obowiązku Gminy dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej znajdują wyraz w orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz rozważaniach doktryny i na rzecz każdej z nich przemawiają określone racje natury jurystycznej bądź celowościowej. Zagadnienie przesłanek odpowiedzialności deliktowej Gminy na podstawie art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów w zw. z art. 417 § 1 k.c., w tym charakteru prawnego stosunku powstałego wskutek uprawomocnienia się wyroku orzekającego eksmisję i przynajmniej osobie eksmitowanej uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego było przedmiotem wypowiedzi zarówno Sądu Najwyższego jak i Trybunału Konstytucyjnego (uchwała siedmiu sędziów z dnia 13 grudnia 2011 r., III CZP 48/11, OSNC z 2012 r. Nr 5, poz. 57, Prok. i Pr. - wkł. z 2012 r. Nr 10, poz. 36, Biul. SN z 2011 r. Nr 12, poz. 7-8, wyroki z dnia 23 listopada 2012 r., I CSK 292/12, L. i z dnia 13 lutego 2014 r., V CNP 32/13, www.sn.pl, L., wyrok z dnia 8 kwietnia 2010 r., P 1/08, OTK - A z 2010 r. Nr 4, poz. 33). Wyjaśniono, że obowiązek Gminy dostarczenia lokalu socjalnego ma charakter publicznoprawny, a uprawnionemu nie przysługuje roszczenie o zawarcie umowy najmu takiego lokalu; prawomocny wyrok nie kreuje i nie wiąże z konkretną gminą obowiązku dostarczenia osobie uprawnionej oznaczonego lokalu socjalnego i nie stwierdza obowiązku nadającego się do przymusowego wykonania.

Zgodnie ze stanowiskiem zakładającym, że obowiązek przedstawienia przez gminę oferty najmu lokalu socjalnego staje się wymagalny dopiero z chwilą wezwania jej do wskazania lokalu socjalnego owa wymagalność obowiązku

Gminy traktowana jest, tak jak zobowiązania poddanego regulacji prawa cywilnego, do którego zastosowanie znajduje art. 455 k.c. Z kolei drugie stanowisko ujmuje obowiązek Gminy jako wynikający z ustawy, stanowiący realizację zadań publicznych służących zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej, wymagalny z chwilą uprawomocnienia się wyroku orzekającego eksmisję i przyznającego osobom eksmitowanym uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. Konsekwencją przyjęcia przez Sąd Okręgowy drugiego stanowiska była zmiana zaskarżonego wyroku, gdyż Sąd ustalił, że zaniechanie dostarczenia przez gminę lokalu socjalnego było działaniem bezprawnym od daty uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego, a zatem uzasadniającym odpowiedzialność odszkodowawczą Gminy na podstawie art. 417 k.c. od tej daty. W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu nie były wysokości kwot składających się na odszkodowanie (skarżący wskazał, że żąda zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie zasądzonej kwoty odszkodowania, żądaniem swym nie objął jednak kwot, które Sąd I Instancji uznał za nieudowodnione, a także nie kwestionował kwoty już przez Sąd zasądzonej, a także kwoty, co do której powód cofnął powództwo). Przedmiotem oceny Sądu Okręgowego był zatem jedynie zakres temporalny, w jakim roszczenie powoda należało uznać za usprawiedliwione, dlatego Sąd rozstrzygnął o zmianie wysokości zasądzonej kwoty, odnosząc się jedynie do tej kwestii. W pozostałym zakresie Sąd nie zmienił wyroku Sądu I Instancji.

Rozstrzygając sprawę, Sąd Okręgowy podzielił argumentację przedstawioną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2012 r., wydanego w sprawie sygn. akt I CSK 292/12, (dostępny w programie komputerowym L.) oraz w wyroku Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie V CA 1/15, (dostępny w programie komputerowym L.).

W powołanym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2012 r. wyjaśniono, że zawieranie z uprawnionymi umów najmu lokali socjalnych jest formą realizacji zadań administracji publicznej przez organy samorządu terytorialnego w tzw. niewładczych formach działania administracji, co mieści się w zakresie pojęcia „wykonywania władzy publicznej” w rozumieniu art. 417 k.c. W zakresie rozstrzygnięcia stwierdzającego uprawnienie osób eksmitowanych do lokalu socjalnego, orzeczenie nie stwierdza obowiązku nadającego się do przymusowego wykonania ani nie kreuje po stronie uprawnionego roszczenia o zawarcie z nim umowy najmu lokalu socjalnego. W postępowaniu egzekucyjnym, w którym wykonywany jest stwierdzony tytułem wykonawczym obowiązek dłużnika opuszczenia, opróżnienia i wydania wierzycielowi lokalu mieszkalnego, państwo działające przez organy władzy publicznej ma też pewne obowiązki w stosunku do wierzyciela, których źródłem są zaciągnięte zobowiązania międzynarodowe i Konstytucja. Wykonywanie orzeczenia jest bowiem jednym z etapów realizowania przez wierzyciela prawa do sądu. W cywilnym postępowaniu wykonawczym, obowiązek ciążyący na władzy publicznej polega na należytych działaniach i udzielaniu pomocy wierzycielowi w podejmowanych przez niego krokach mających na celu wyegzekwowanie orzeczenia wydanego na jego korzyść. Wypowiedź sądu nie jest nastawiona na kreowanie i wiązanie z konkretną gminą obowiązku dostarczenia konkretnej osobie konkretnego lokalu socjalnego, a tylko tak ukształtowany obowiązek mógłby być postrzegany w kategoriach wierzytelności i odpowiadającego mu długu. Wykonanie obowiązku zaoferowania lokalu socjalnego do wynajęcia wymaga złożenia stosownego oświadczenia przez gminę wobec tych osób, którym to uprawnienie przysługuje. Znaczenie zastrzeżenia dłużnikowi uprawnienia do lokalu socjalnego dla jego relacji z wierzycielem wynika z art. 16 ust. 6 o ochronie praw lokatorów, według którego orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, sąd obowiązany jest nakazać wstrzymanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Zastrzeżenie dłużnikowi uprawnienia do lokalu socjalnego sprawia, że wyrok orzekający o obowiązku opuszczenia, opróżnienia i wydania lokalu mieszkalnego nie może podlegać wykonaniu przed złożeniem dłużnikowi oferty zawarcia z nim umowy najmu konkretnego lokalu socjalnego. Do momentu złożenia dłużnikowi przez gminę oferty zawarcia z nim umowy najmu lokalu socjalnego wyrokowi nie może być nadana klauzula wykonalności. Jest to równoważne przewidzianej w art. 786 k.p.c. sytuacji, gdy „wykonanie tytułu jest uzależnione od zdarzenia”. A zatem, w świetle art. 786 k.p.c., wierzyciel może - po wydaniu wyroku w sprawie o eksmisję - wezwać gminę, aby wykonała swój obowiązek wobec dłużnika i dostarczyła wierzycielowi dowód jego wykonania. Z takim żądaniem może również wystąpić do Gminy sam dłużnik. Nie jest to jednak równoznaczne z tym, że obowiązek Gminy zostaje do tego czasu zawieszony, czy też, że zaniechanie Gminy nie jest do tego czasu bezprawne. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 13 maja 2015 r. (w sprawie V CA 1/15, dostępny w programie komputerowym L.) prawomocny wyrok przyznający uprawnienie do lokalu socjalnego ma to

znaczenie, że właściwa Gmina jest zobowiązana zapewnić osobie uprawnionej lokal socjalny (art. 14 ust. 1 zd. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów). Brak ustawowego unormowania terminu wykonania obowiązku i zdarzeń, od których byłby uzależniony jego bieg, pozostaje bez wpływu na aktualizację obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez właściciela wskutek braku możliwości podjęcia skutecznej egzekucji, dysponowania lokalem i osiągnięcia z tego tytułu dochodów lub poniesienia kosztów korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu. Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej Gminy jest bezprawność działania polegająca na zaniechaniu wykonania obowiązku. Ustalenie faktu zaniechania wiąże się z wiedzą Gminy o wyroku, którym zostało przyznane uprawnienie do lokalu socjalnego. Gmina może uczestniczyć w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (art. 15 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów) lub też występować w roli powoda, jak miało to miejsce w tej sprawie, i wtedy wiedzę taką ma z chwilą wydania wyroku. Ustalenie chwili uzyskania wiedzy Gminy o jej obowiązku musi nastąpić in casu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych. Nie można wykluczyć, że Gmina uzyska wiedzę o wyroku w inny sposób w toku wykonywania zadań własnych. Zapewnienie lokali socjalnych należy do zadań własnych Gminy (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, jednakże realizacja tego obowiązku wymaga podjęcia czynności faktycznych i prawnych zmierzających do pozyskania zasobu mieszkaniowego). Ocena bezprawności działania Gminy powinna uwzględniać, poza datą wiedzy o prawomocnym wyroku eksmisyjnym, okoliczności dotyczące możliwości wykonania obowiązku w chwili uzyskania tej wiedzy. W celu zrealizowania uprawnienia, o którym orzeczono w wyroku eksmisyjnym Gmina musi zatem podjąć działania faktyczne, polegające na pozyskaniu mieszkań do jej zasobu, a następnie zaoferować uprawnionemu do wynajęcia konkretne mieszkanie mające standard lokalu socjalnego.

Konsekwencją stanowiska, które podziela Sąd Okręgowy rozpoznający tę sprawę, jest powstanie - na skutek wydania wyroku przyznającego uprawnienie do lokalu socjalnego - relacji trójstronnych pomiędzy właścicielem lokalu, osobą eksmitowaną oraz gminą. Obowiązek Gminy, o którym mowa w art. 18 ust. 5 o ochronie praw lokatorów polegający na złożeniu oferty najmu lokalu socjalnego jest korelatem uprawnienia osoby eksmitowanej do zawarcia umowy najmu, natomiast w relacji z właścicielem lokalu jest ściśle związany z wykonywaniem władzy publicznej w zakresie wykonywania zadań własnych przez jednostki samorządu terytorialnego i zapewnieniem wierzycielowi możliwości podjęcia skutecznej egzekucji. Przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej Gminy za szkodę poniesioną przez właściciela za niedostarczenie lokalu socjalnego stanowi bezprawne zaniechanie wykonania obowiązku publicznoprawnego wynikającego z ustawy a nie obowiązku wynikającego z orzeczenia sądowego. Brak stosunku zobowiązaniowego pomiędzy tymi podmiotami wyklucza zastosowanie art. 455 k.c. do określenia terminu, w którym powstaje obowiązek Gminy do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Skoro zatem Sąd Rejonowy ustalił, że wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt VII C 145/09 z powództwa Miasta Ł. – Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej W. – Zbiorcza w Ł. przeciwko E. R. i S. R. nakazał opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy al. (...) wraz z ich mieniem (punkt 1) oraz orzekł, że pozwanym przysługuje prawo do lokalu socjalnego (punkt 2) i nakazał wstrzymanie eksmisji do czasu złożenia przez Miasto Ł. ofert zawarcia umów najmu lokalu socjalnego (punkt 3) winien wziąć pod uwagę okoliczność, że w już w dacie wydania wyroku pozwany, obowiązany do dostarczenia lokalu, wiedział o ciężącym na nim obowiązku.

Warto w tym miejscu wskazać, że odpowiedzialność na podstawie art. 417 k.c. jest odpowiedzialnością za zachowanie przypisane podmiotowi wykonującemu władzę publiczną - wedle modelu odpowiedzialności za czyn własny. Dla uzasadnienia odpowiedzialności odszkodowawczej regulowanej w art. 417 k.c. jest zatem wystarczające wykazanie przez poszkodowanego, że doznana przezeń szkoda wynikała z wykonywania funkcji władczych oraz oznaczenie podmiotu, który tę funkcję władczą wykonywał z mocy prawa (art. 417 § 1 k.c.) Wśród osób ponoszących odpowiedzialność przepis wyróżnia Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego oraz inne osoby prawne. Przy czym jednostki samorządu terytorialnego na podstawie szczególnych przepisów kompetencyjnych mogą działać również przez samorządowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej (*stationes communis*). Działanie lub zaniechanie *stationes communis* tożsame jest z działaniem lub zaniechaniem jednostki samorządu terytorialnego.

Jeżeli stwierdzone zostanie, jaka jednostka - może nią być statio fisci, statio communis, jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna - zobowiązana była do działania oraz że działania zaniechano w sposób niezgodny z prawem, to jest to wystarczające dla uzasadnienia odpowiedzialności wskazanej w ten sposób osoby prawnej. Podsumowując należy stwierdzić, że w okolicznościach tej sprawy powód wskazany w wyroku eksmisyjnym oraz Gmina, która obowiązana jest do dostarczenia lokalu socjalnego zgodnie z przepisami ustawy o ochronie praw lokatorów są tożsamą strukturą, która nie wykonała swojego obowiązku, który z mocy ustawy winna była wykonać, od chwili gdy o tym obowiązku powzięła wiedzę, a zatem od daty uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego. W tej sprawie pozwany poniósł zatem odpowiedzialność odszkodowawczą za „bezprawność organizacyjną” przypisaną danej strukturze.

W ocenie Sądu Okręgowego początkiem biegu okresu, za który powód mógł w tej sprawie żądać odszkodowania, była zatem data, w której Gmina dowiedziała się o takim obowiązku, tj. data uprawomocnienia wyroku eksmisyjnego. Skoro zaś powód domagał się zasądzenia odszkodowania od daty późniejszej, tj. od dnia 1.06.2011 r. (jest to początkowa data nieuiszczenia należnych opłat przez E. R. i S. R., składających się na odszkodowanie należne od Gminy) uzasadniało to zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie odszkodowania od Gminy w wysokości 8.922,11 złotych, które stanowił kwotę objętą żądaniem apelacji oraz kwotę uprzednio przez Sąd zasądzoną.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł jedynie o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 98 k.p.c. § 1 i 3, biorąc pod uwagę treść § 12 ustępu 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. (t.j. z dnia 25 lutego 2013 r., Dz.U. z 2013 r. poz. 490) w sprawie opłat za czynności radców prawnych, który wskazuje, że stawki minimalne wynoszą za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym - 50% stawki minimalnej. Przy określeniu stawki minimalnej Sąd wziął pod uwagę wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie tj. 7.213,00 zł – co uzasadnia stawkę minimalną w wysokości 1.200 zł, zaś 50% tej stawki stanowi kwota 600 zł wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (§ 12 ust. 1 pkt 1 wskazanego rozporządzenia). Do kosztów postępowania zaliczyć również należy opłatę od apelacji w wysokości 426 zł, którą poniósł skarżący, a zatem Sąd zasądził kwotę 1026 zł (600 zł + 426 zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego od pozwanego na rzecz powoda.